

Kazimiera Włakowiczówna

Ismeretlen

(Nieznanie)

Még nem mindent ismerek, mi bennem van,
a pitvarban, mint napos udvarban élek:
oh galambjaim, sárga begóniacsokrok,
oh rózsák... rózsák...
Van ház és sötét, titkos folyosó
és óra, mely szívként remeg és szívként üt,
és halottak szemeivel bámuló galériák,
és – Isten, ki ott van mindenütt, ott is, hol én nem vagyok.

*

Vágy és szerelem

(Tęsknota i miłość)

Ha e vággyal telve maradok,
ha mindezt el tudom viselni végig,
az öröklét fölé emelkedem,
mint a csér a tó fölé, az égig.
Ha e szerelemben megfulladok,
ha e vágyban testem hamuvá ég,
mikor felébredek, ama nap helyett
fölöttem virrad meg az Ég.